

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Στην Καινή Διαθήκη, στις Πράξεις των Αποστόλων (16,16-18), αναφέρεται χαρακτηριστικά η περίπτωση κοπέλας την οποία "κατείχε" ΜΑΝΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ και μάντευε, προέλεγε τα μελλούμενα, φέρνοντας αρκετό χρήμα μ' αυτόν τον τρόπο στα αφεντικά της, σ' ένα κύκλο αδίστακτων ανθρώπων που την εκμεταλλεύονταν, στη μακεδονική πόλη των Φιλίππων. Όταν όμως ο Παύλος διέγνωσε το ύπουλο σχέδιο του διαβόλου, που βρισκόταν μέσα της -καθώς η ίδια εμπόδιζε τον Παύλο και τον Σίλα να κηρύξουν το ευαγγέλιο της σωτηρίας, φωνάζοντας, ενώ εκείνοι κήρυτταν, στους παρευρισκομένους ακροατές ότι πρόκειται για ανθρώπους του Θεού- στην προσταγή του Παύλου προς το πονηρό πνεύμα («σε διατάζω, στο όνομα του Ιησού Χριστού, να βγεις απ' αυτήν»), εκείνο εγκατέλειψε την γυναίκα και έκτοτε αδυνατούσε παντελώς να μαντέψει. Βλέπουμε στο παράδειγμά μας πως δεν διστάζει ο Σατανάς να παρουσιαστεί ως πνεύμα Θεού ή άγγελος φωτός για να παραπλανήσει τους πιστούς και να πετύχει τα καταχθόνια σχέδιά του (βλ. και «Με οδηγό τον Παύλο», Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκη, Αθήνα 1982).

Η ουσία του πνευματισμού παραμένει ίδια σε όλη την ιστορία και έχει να κάνει με τον ΠΟΝΗΡΟ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ (εκεί φυσικά που δεν είναι ταχυδακτυλουργία και έντεχνη πλάνη). Παράδοξα φαινόμενα συμβαίνουν πράγματι στον Πνευματισμό, που εντάσσονται στα απόκρυφα ή παρ' αίσθηση φαινόμενα. Το μέντιουμ σε πνευματιστικές συναντήσεις (σεάνς) είναι ένα "διάμεσο", "ψυχοερευνητικό" όπως ονομάζεται άτομο, το οποίο υποτίθεται ότι μεταδίδει παραφυσικές πληροφορίες, μη δυνάμενες δηλαδή να γνωστοποιηθούν από τις πέντε αισθήσεις, που αφορούν τον κόσμο των πνευμάτων. Καλούν, κατά τα φαινόμενα, νεκρούς από το υπερπέραν, με τους οποίους συνομιλούν οι συγγενείς τους. Αν όμως ήθελε πραγματικά ο Θεός να εμπιστευθεί ή να προειδοποιήσει για κάτι σημαντικό τους ανθρώπους με απώτερο σκοπό τον αγιασμό τους, θα το εμπιστευόταν στην Εκκλησία Του (όπως συμβαίνει δια των αγίων) και όχι στο κάθε τυχαίο διάμεσο, χωρίς αγιοπνευματικές εμπειρίες και φωτισμό ψυχής, που παρουσιάζει ασυναρτησίες άσχετες με τη σωτηρία των ψυχών μας.

Το γεγονός της σύνδεσης ονομαστών και ΔΙΑΠΡΕΠΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ (Ουάλλας, Κρούκς, Ρισέ, Huggin, Cox κ.α.) με παρόμοιες παραφυσικές έρευνες (ο Κρουκς ανακάλυψε πχ. την ακτινοβολία της ύλης και το στοιχείο Θάλιο), μας καθιστά αρνητικούς στο να παραδεχτούμε την υλιστική ερμηνεία τέτοιων συμβάντων, ότι δηλαδή όλα είναι μια απάτη ή αποτέλεσμα νευροπαθολογικών διαταραχών και μόνο. Στην έκθεση που συνέταξαν οι επιστήμονες αυτοί (και που δημοσιεύεται στο περιοδικό «Ψυχικά Έρευνα» 1926, σελ. 50) διαβάζουμε: «Είμεθα επιστήμονες χημικοί και φυσικοί. Το έργο μας δεν είναι να πιστεύωμεν ή να μην πιστεύωμεν, αλλά να βεβαιούμεθα δια θετικών μεθόδων, αν φαινόμενον τι υπάρχη ή δεν υπάρχη. Λοιπόν είμεθα ηναγκασμένοι μεθ' όλην την κατάπληξιν του λογικού και των αισθήσεών μας να βεβαιώσωμεν τα φαινόμενα αυτά» (βλ. και «Πνευματισμός», Τρεμπέλα, εκδ. Σωτήρ).

Ορισμένοι ΠΑΡΑΨΥΧΟΛΟΓΟΙ υποστηρίζουν ότι πρόκειται για φυσικές ιδιότητες ή γνώσεις των υπνωτισθέντων, που εκπηγάζουν από ασυνείδητες σφαίρες και

έρχονται στην ψυχική επιφάνεια δια της υποβολής, της αυθυποβολής και του υπνωτισμού. Είναι δύσκολο να δεχτούμε μια τέτοια εξήγηση, τουλάχιστον για όλες τις περιπτώσεις, πολλές απ' τις οποίες είναι αδύνατον να συμβαίνουν μέσω της υποβολής, γιατί ξεπερνούν τα όρια της ανθρώπινης δύναμης ή της γνώσης του υποκειμένου. Ο Mirabelli, για παράδειγμα, έγραψε σε μια πολύωρη ή πολυάριθμες συνεδριάσεις (δεν διευκρινίζεται από τα περιεχόμενα του περιοδικού "Ψυχικά Έρευναι", έτους 1927, σελ. 103, στο οποίο και εκτίθεται το γεγονός), και χωρίς να παρατηρεί το χαρτί, για ένα τέταρτο της ώρας Πολωνικά σε πέντε σελίδες, για 20 λεπτά Τσεχικά σε έξι σελίδες, για 12 λεπτά Εβραϊκά σε τέσσερις σελίδες, 5 λεπτά έγραφε Καταλανικά σε τρεις σελίδες, 20 λεπτά της ώρας έγραφε Γερμανικά σε δώδεκα σελίδες, μέσα σε 20 λεπτά έγραψε Ολλανδικά σε έξη σελίδες, 40 λεπτά έγραφε Περσικά σε δεκαπέντε σελίδες, 25 λεπτά Ιρλανδικά σε οκτώ σελίδες, 25 λεπτά Αγγλικά και γέμισε δώδεκα σελίδες, για 90 λεπτά έγραψε Ιταλικά σε σαράντα σελίδες, για 15 λεπτά Αλβανικά σε τρεις σελίδες, Λατινικά έγραφε 15 λεπτά σε τέσσερις σελίδες, Γαλλικά 19 λεπτά της ώρας σε χώρο δεκατεσσάρων σελίδων, Ιαπωνικά 12 λεπτά σε πέντε σελίδες, για 22 λεπτά αρχαία Ελληνικά σε δώδεκα σελίδες, για 15 λεπτά Κινέζικα σε οκτώ σελίδες, Συριακά μέσα σε 22 λεπτά ολοκλήρωσε δεκαπέντε σελίδες και Ρωσικά έγραψε δεκατέσσερις σελίδες σε διάστημα 28 λεπτών της ώρας. Και όλα αυτά ενώ η θερμοκρασία του ανερχόταν στους 39,5 βαθμούς και είχε μυϊκές συσπάσεις, δύσπνοια, ωχρότητα και υπνωτιστική ακαμψία των μελών του.

Πέρα απ' όσα εκθέσαμε, δεν υπάρχει εξήγηση για το γεγονός κατά το οποίο αμόρφωτα στην κυριολεξία διάμεσα, που δεν γνωρίζουν ούτε να γράφουν, σε κατάσταση πνευματιστική:

Απαντούν, ή προτείνουν λύσεις, σε πολύ υψηλή φιλοσοφική και επιστημονική γλώσσα

Λύνουν εξισώσεις ανώτερων μαθηματικών

Προβαίνουν σε ερωταποκρίσεις που πραγματοποιούνται σε ξένη γλώσσα

Προλέγουν μελλοντικά γεγονότα παντελώς ξένα προς την προσωπική τους ζωή

Μεταβάλλουν στιγμιαία το βάρος τους

Συντελούν στην αυτόματη μετακίνηση υπερβαρέων επίπλων και

Γενικά ανατρέπουν τους μέχρι σήμερα γνωστούς βιολογικούς, ψυχολογικούς και φυσικούς νόμους.

Θρησκευτικά εξηγούνται οι περιπτώσεις αυτές με το να δεχτούμε ότι υπάρχουν επεμβάσεις αοράτων ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΟΝΤΟΤΗΤΩΝ στα της φύσεως και του ανθρώπου. Μετά από πειράματα του Dr. W.J.Crawford, D.Sc., μέλους του Τεχνικού Ινστιτούτου του Belfast, διαπιστώθηκε η ύπαρξη αοράτων ενεργειών, οι οποίες μεταχειρίζονται και τις ηλεκτρομαγνητικές δυνάμεις του μεσάζοντος, αλλά και

εκείνες των παρευρισκομένων. Τα φαινόμενα αιώρησης συναντώνται ακόμη στις καταστάσεις υπνοβασίας, νευρικών ασθενειών και επιληψίας, που απαντώνται και στα μέντιουμ. Ο καθηγητής Perly αναφέρεται στην ασθενή του Anna Fleisher, η οποία σε κατάσταση επιληψίας αιωρούνταν οριζόντια πάνω από το κρεβάτι της, μέσα στο νοσοκομείο, και σε ύψος εννέα ποδών. Παρουσιάζονται όμως και φαινόμενα πιο ανησυχητικά: Παταγώδεις και εκκωφαντικοί κρότοι, βλήματα και πέτρες που εκσφενδονίζονται απ' έξω προς τα μέσα, τζάμια παραθύρων που θρυμματίζονται κλπ. Το μέντιουμ Allan Kardec δεν αρνείται ότι πρόκειται για κακεντρεχή, ατίθασα και κακόβουλα πνεύματα, που γελούν με τον τρόπο που προξενούν στους παρευρισκόμενους (βλ. «Υπνωτισμός και Πνευματισμός», Λομπρόζο, και «Κόσμος εν Κόσμω», Αρ. Σ. Παπασταύρου, εκδ. Μακρή, 1959).

Όπως περιγράφει ο Kardec, σε συγκεντρώσεις μέντιουμ παρατηρούνται ακόμη φαινόμενα: α) ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΑΣ, σχεδίαση εικόνων και λέξεων είτε με τη βοήθεια μικρού τραπεζιού, του οποίου το άκρο φέρει στυλό, είτε δια του μέντιουμ, που σε παθητική κατάσταση ή ημισυνειδητή, γράφει μηχανικά τα όσα υπαγορεύει το πνεύμα, β) ΨΥΧΟΜΕΤΡΙΑΣ, ανάγνωση κλειστών επιστολών, αναγνώριση χαρακτήρων, προσώπων, κατόχων αντικειμένων, ιδεών διαφόρων ατόμων, δραστηριοτήτων ξεχασμένων στο παρελθόν κλπ. από μόνη την αφή, το άγγιγμα και την επαφή αντικειμένων (ρούχων, παπουτσιών, εργαλείων, επιστολών κ.α.) με τα οποία το πρόσωπο, ζώο ή πράγμα ερχόταν σε επαφή, γ) ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ, επικοινωνία εξ αποστάσεως μέσω μορφών, εικόνων, σκέψεων ή οραμάτων, και δ) ΑΚΑΪΑΣ, το φαινόμενο τού να εισέρχονται τα μέντιουμ ή οι αναστενάρηδες "όταν τους πιάσει ο άγιος (Κων/νος)" μέσα στα αναμμένα κάρβουνα και τις φωτιές, να περπατούν πάνω τους, να τα σφίγγουν μέσα στις παλάμες τους σε κατάσταση καταληψίας, χωρίς το παραμικρό άλγος ή έγκλημα (βλ. και Π.Ν. Τρεμπέλα, όπου ανωτέρω).

Όλα αυτά τα περιγραφόμενα εν συντομία φαινόμενα, που απαντώνται στον πνευματιστικό χώρο, είναι ταυτόσημα με εκείνα που απαντώνται στους μάγους, στους Ινδούς φακίρηδες και στον ανατολικό ή δυτικό ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟ. Για τους Πνευματιστές (Allan Kardec, «Livre des esprits») τα πνεύματα που επικοινωνούν με τους ανθρώπους δια των μεσαζόντων (μέντιουμ) δεν είναι δόλιοι δαίμονες, αλλά οι ψυχές και μόνο των αποβιωσάντων πριν από μας συνανθρώπων μας, που αισθάνονται την ανάγκη να μας συμβουλέψουν, να ακούσουν τη φωνή προσφιλών προσώπων ή να αφήσουν οδηγίες. Δεν αρνούνται ότι υπάρχουν ψυχές κακές που σκοπό έχουν να κοροϊδέψουν, γελοιοποιήσουν ή "χειροδικήσουν" πάνω στους ανθρώπους. Αυτό που αρνούνται είναι η ύπαρξη κόσμου σατανικού, με την έννοια που δέχεται αυτόν η Αγία Γραφή και ο Χριστιανισμός. Διατείνονται ότι δεν μπορεί ο Θεός να δημιουργεί κακά όντα, ξεχνώντας ή αγνοώντας πως, όπου υπάρχει ελευθερία, εκεί υπάρχει πάντα η δυνατότητα της πτώσης. Και αυτό συνέβη κάποτε με τον Εωσφόρο και τα υποτακτικά σ' αυτόν πνεύματα.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΧΕΙ ΟΜΩΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑ 2.000 ετών πάνω στα πνευματικά θέματα, δια της διδασκαλίας του Χριστού, των Αποστόλων και των αγίων της, και διδάσκει ότι ο διάβολος θα παραμένει, διαχρονικά, ο μεγαλύτερος ηθοποιός της ιστορίας. Θα αλλάζει πάντοτε ρόλους και θα μεταμφιέζεται ανάλογα, με σκοπό να παρασύρει το ανθρώπινο γένος στον όλεθρο και την καταστροφή. Η δαιμονικότητα των

πνευματιστικών επιδείξεων ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ, όπως εκθέτουμε παρακάτω:

1) Αφενός μεν από καθηγητές που έχαιραν σοβαρής εκτίμησης (όπως είναι οι Morselli, de Vesme, Crookes, Richet, Lodge, James, Hislop, Wallace, Bottazzi, Rochas, Herliztka, Foa, d'Arsonval, Lobroso, Marsorati, Ochorovicz, Aksakoff, Finzi, Ermacora, Brofferio, Garossa, Schiaparelli, Prel, Cerosa), δια των οποίων μελετήθηκαν ιατρικά, ψυχιατρικά και με πολλά πειραματικά όργανα αρκετά διάμεσα (Ευσαπία, Χόουμ, δίδα Εσπεράνς, κα Σμίθ, Πολιτί, Στάντον Μόουζες, αφοί Πανζίνο, κα Πάιπερ, Καρανσίνι κ.α.), ενώ συμμετείχαν οι ίδιοι σε αρκετές συνεδριάσεις. Αφετέρου δε ονομαστοί και διαπρεπείς φυσικοί επιστήμονες και ακαδημαϊκοί (Ουάλλας, Κρούκς, Ρισέ, Huggin, Cox κ.α.) εξέτασαν για μεγάλα χρονικά διαστήματα επιδείξεις και ικανότητες των μέντιουμ και δεν μπόρεσαν να αποδείξουν σε πολλές περιπτώσεις την ταχυδακτυλουργική προέλευσή τους, αλλά δήλωσαν δημοσίως την αμηχανία τους για τα φαινόμενα αυτά («Πνευματισμός», όπου ανωτέρω, σελ. 105).

2) ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ που εμφανίζουν τα διάμεσα είναι συνήθως γελοία, τους αρέσουν οι θεατρινισμοί και οι ταχυδακτυλουργίες και σκοπό έχουν μόνο να διασκεδάσουν, καταπλήξουν ή τρομάξουν τους θεατές (όχι σπάνια δε να τους ενοχλήσουν, βλάψουν ή εκδικηθούν) («Εκκλησία και Κοινωνία», εκδ. Ζωής, Αθ. 1959). Ποτέ όμως μέχρι σήμερα δεν διαβάσαμε ή ακούσαμε ότι οι προφήτες, ο Χριστός ή οι άγιοι της Εκκλησίας ασχολήθηκαν με παρόμοια "ΦΤΗΝΑ ΘΑΥΜΑΤΑ", γεμάτα εγωισμό και θρασύτητα, αλλά μόνο με θαύματα έχοντα σχέση αποκλειστικά με τη σωτηρία του κόσμου και την δόξα του Θεού.

3) Τα πνεύματα ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ μυστικά και γεγονότα, που μόνο στους νεκρούς ή σε ελάχιστους στενούς συγγενείς είναι γνωστά. Αυτό αποδεικνύει τη μεταφυσική πηγή των πληροφοριών τους. Ο αρχιμ. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος απευθύνει μάλιστα τα εξής ερωτήματα στα αφελή θύματα του πνευματισμού: «Τι θαυμάζεις άνθρωπε, διότι σου φανερώνει πράγματα καμία φορά, που μόνον ο νεκρός σου τα ήξευρε; Πνεύμα είναι ο σατανάς και ως πνεύμα επόμενον είναι να τα γνωρίζη. Θα διστάση δε ο σατανάς να παρουσιασθή και σαν θεολόγος και σαν δεινός ιεροκήρυξ, και σαν άγιος ακόμη; Θα δυσκολευθή επίσης να μιμηθή την φωνήν του τεθνεώτος και τον γραφικόν του χαρακτήρα, ή να πλαστογραφήση την υπογραφήν του; Θα δυσκολευθή να δώση απαντήσεις και συμβουλάς; Ποίος είναι ο σκοπός του να προσέξης. Και ο σκοπός του είναι: Με αυτά να παραπλανήση τους αφελείς και ανόητους» («Πνευματισμός - Υπνωτισμός - Ναρκωτικά», Αρχιμ. Χαράλαμπος Βασιλόπουλου, εκδ. ΠΟΕ, Αθ. 1989, σελ. 10).

4) Οι αποκαλύψεις των είναι ΤΕΛΕΙΩΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ από τόπο σε τόπο και από άτομο σε άτομο. Τα πνεύματα παρουσιάζονται άλλοτε ορθολογιστικά, μηδενιστικά, θετικιστικά, διανοητικά, άθεα και υλιστικά και άλλοτε θρησκευόμενα, να διδάσκουν την μετεμψύχωση, την ορθόδοξη πίστη, τον πανθεισμό, τον μυστικισμό κ.λπ. Σε αρκετές περιπτώσεις καταφέρονται ανοικτά κατά της Χριστιανικής διδασκαλίας, αρνούνται τον Παράδεισο και την Κόλαση, την Αγία Τριάδα και την προσωπική μετά θάνατον ζωή. Άλλες φορές πάλι προβαίνουν σε ανήκουστες βλασφημίες (βλ. και Neville Randall, "Η ζωή μετά τον θάνατο" και "Κόσμος εν Κόσμω", όπου

ανωτέρω).

5) Παρατηρούνται μάλιστα κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων ή στην προσωπική τους ζωή και γεγονότα ΑΝΤΙΘΕΤΑ με την θέληση των διαμέσων, ή περιστατικά πλήρους δαιμονοπληξίας, τα οποία: Α. σε συνδυασμό με τις κρίσεις επιληψίας, υστερίας και υπνωτισμού (ο ψυχίατρος Lobrosso διαπίστωσε ότι τα διάμεσα Ευσαπία, η D' Esperance, η Smith, η Piper, ο Home, ο Politi και πολλά άλλα μέντιουμ που εξέτασε, ήσαν επιληπτικά, μανιοκαταθλιπτικά, υπέφεραν από ψευδαισθήσεις και σπασμούς και διακατέχονταν από παραληρήματα καταδίωξης ή υπνοβασίας), Β. την αιώρηση αντικειμένων, Γ. την εμφάνιση φαντασμάτων, στενά συνδεδεμένων με την υπόστασή τους (αγγίζονται, αισθάνονται, ομιλούν, σκέπτονται μέσω αυτών), και Δ. την επικοινωνία με τον άορατο κόσμο, καταδεικνύουν την εξάρτησή τους από το δαιμονικό κόσμο.

6) Το γεγονός ακόμη ότι έχει ο Πνευματισμός ολοκληρωμένη ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ και κοσμοθεωρία (και μάλιστα κλεμμένη από Ινδούς, Αιγύπτιους, Πέρσες και Έλληνες - όσον αφορά την ιδέα της μετενσάρκωσης), ΛΑΤΡΕΙΑ (διαθέτει συγκεκριμένα βιβλία και ευχές γέννησης, γάμου, κηδείας, εξορκισμού, εορτή νεκρών -1η και 2α μηνός Νοεμβρίου- κ.α., με λειτουργούς τα μέντιουμ), και ΗΘΙΚΗ (ευλάβεια προς τα πνεύματα και το νοερό θείο κόσμο, καθημερινή προσευχή των πνευματιστών, συναισθηματική ένωση της καρδιάς του ανθρώπου με τη μεταφυσική σφαίρα), μας πείθει ότι πρόκειται για παραθρησκεία, με ολέθριες επιπτώσεις στις ψυχές των θυμάτων του. Επίσης, τα μέντιουμ χρησιμοποιούν εικόνες της Εκκλησίας και άλλα ιερά αντικείμενα, προτρέπουν τους ανθρώπους σε προσευχή και εκκλησιασμό, τελούν αγιασμούς και ευχέλαια για να διώξουν δήθεν τα πονηρά πνεύματα και κάνουν ακόμη και παρακλήσεις.

7) ΤΑ ΨΕΥΤΟΘΑΥΜΑΤΑ και οι ψευτοεξορκισμοί των πνευματιστών οφείλονται στην ύπουλη πρακτική του δαιμονικού κόσμου να δίνει εξουσία σε ορισμένους δικούς του ανθρώπους στο να εξουδετερώνουν προσωρινά επιδράσεις υποδεέστερων αρνητικών δυνάμεων, ώστε με τον τρόπο αυτό να διαλύει την προς τον αποκρυφισμό διστακτικότητα διαφόρων αφελών. Τέτοια εξουσία είχαν και οι μάγοι των Αιγυπτίων, των Χαλδαίων, των Περσών, των Ασσυρίων, του Βραχμανισμού και του Βουδισμού. Ορισμένοι μάλιστα ασκητές τους, σε διάφορα ασιατικά μοναστήρια, επιτελούν ακόμη και σήμερα ευρέσεις ή εξαφανίσεις και εμφανίσεις αντικειμένων κλπ. και όλα αυτά σκόπιμα για να παραπλανούν τους επισκέπτες (βλ. και "Η αθανασία της ψυχής και τα ψυχικά φαινόμενα", Αναστασίου Πιέριου, έκδ. β΄). Ας θυμηθούμε εδώ τα λόγια του Χριστού για τους επερχόμενους δύσκολους καιρούς: «Προσέχετε μη σας ξεγελάσει κανείς..... Γιατί θα εμφανιστούν ψευδο-μεσσίες και ψευδοπροφήτες, που θα κάνουν μεγάλα και φοβερά θαύματα, για να παραπλανήσουν, αν είναι δυνατόν, ακόμη και τους εκλεκτούς» (Ματθ. 24, 4/24).

Χαρακτηριστικό πράγματι στοιχείο του σατανισμού είναι η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΙΜΗΣΗΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και η προσπάθεια εμφάνισης των πονηρών πνευμάτων ως πνευματικών υπάρξεων φωτός. Αυτό συμβαίνει απaráλλακτα και στον πνευματισμό. Ο ύπουλος σκοπός είναι να ξεγελάσουν ακόμη και πολύπειρους ασκητές στον αγώνα τους κατά του διαβόλου. Αυτό το επιχειρούν γιατί γνωρίζουν

ότι ο Θεός ενεργεί μέσα στη δημιουργία Του και επισκέπτεται τους αγίους Του ως άκτιστο θείο φως, τη θέαση του οποίου ικανώνονται να γευτούν οι στο στάδιο του φωτισμού ευρισκόμενοι χριστιανοί. Έτσι, στις πνευματιστικές συνεδριάσεις φωτεινές σφαίρες εμφανίζονται επίσης από το πουθενά, μικροί σπινθήρες ή μεγάλες φλόγες που παίρνουν διάφορα σχήματα αλωνίζουν το δωμάτιο και φωσφορίζοντα νεφελώματα περιτριγυρίζουν το κεφάλι του μέντιουμ («Ο Άλλος Κόσμος, Στα άδυτα της Παραψυχολογίας», Θωμά Π. Λαλαπάνου, εκδ. Μακρή). Το κτιστό και επίπλαστο "διαβολικό φως" επανειλημμένα εμφανίστηκε σε αγίους ασκητές με την πρόθεση της σύγχυσης των τελευταίων. Στο βίο του Μεγάλου Αντωνίου αναφέρεται παρόμοιο περιστατικό πειρασμού, με τη διαφορά ότι ο Πατέρας αυτός της ερήμου κράτησε τα μάτια του κλειστά και προσευχόμενος "εδίωξε" τα μισάνθρωπα όντα. Ο άγιος Διάδοχος Φωτικής συμβουλεύει να μην ελπίζουμε πως η θεία δόξα θα μας παρουσιαστεί ορατως. Αν σε έναν αθλητή της προσευχής φανερωθεί ένα φως ή μια πύρινη μορφή, ας είναι επιφυλακτικός να δεχτεί παρόμοια οπτασία. Στην πραγματικότητα πρόκειται, λέγει, για ψευδαίσθηση σταλμένη απ' τον αντίπαλο. Και ο Ιωάννης του Σταυρού μάς αποτρέπει από το να αναζητάμε αισθητές εκδηλώσεις του υπερφυσικού, δηλ. ακτινοβολήματα, ευφορία, ουράνιες φωνές, φώτα κλπ. Όταν η ψυχή αναζητά, διευκρινίζει, αυτές τις επικοινωνίες, ανοίγει την πόρτα στον δαίμονα, που ξέρει καλά να τις μιμείται και να τις κάνει να φαίνονται σαν να προέρχονται από το Θεό (περιοδ. "Σύναξη", τ. 58, 1996, σελ. 26).

8) Η ΕΠΑΦΗ και επικοινωνία ψυχών μεταξύ Παραδείσου και Κολάσεως ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΗ. Όταν ο άκαρδος πλούσιος της παραβολής του Κυρίου απέθανε και πήγε στην κόλαση, ο Λάζαρος, που βρισκόταν ήδη στον "κόλπο του Αβραάμ", εμποδίστηκε να μεταβεί στον κόσμο, μετά από παράκληση του πλουσίου, ώστε να προειδοποιήσει τους αδελφούς του πλουσίου για τα μελλοντικά βάσανα που τους περίμεναν (Λουκ. 16,19-31). Ο Χριστός ξεκαθαρίζει πως η διδασκαλία του, τα θαύματα του, η ζωή Του (που έχουν προφητευθεί και διασωθεί μέσα στην Αγία Γραφή), καθώς και η διδασκαλία των αγίων Αποστόλων, αγίων, Πατέρων και Οικουμενικών Συνόδων της Εκκλησίας, αρκούν για να διαφωτίσουν και οδηγήσουν τους φιλόθεους στην εν Χριστώ ζωή και άρα κάθε καινούργια διδασκαλία (περί συνεννοήσεως με τα πνεύματα μέσω μέντιουμ και αντλήσεως απ' αυτούς πληροφοριών για την επέκεινα κατάσταση των ψυχών) αποτελεί πλάνη και μάλιστα την χειρότερη και ανώτερη απ' όλες τις πλάνες των αιρετικών. Και τούτο διότι οι διάφοροι αιρετικοί, που προσπάθησαν να μολύνουν την υγιή διδασκαλία της πίστεως ανά τους αιώνες, επηρεάστηκαν γνωσιολογικά και μόνο από το πνεύμα του Αντιχρίστου, ενώ οι πνευματιστές και αυτοϋπνωτιζόμενοι συνακόλουθοί τους επιτρέπουν στα ίδια τα σατανικά πνεύματα να ενοικήσουν μέσα τους, με τον ίδιο τρόπο που εισέρχονταν και εξέρχονταν από τις ιέρειες των Δελφών, της Δωδώνης και των άλλων μαντικών κέντρων της αρχαίας Ελλάδας (Δήλος, Κύθηρα, Κνωσός, Κύπρος κ.α.).

9) Αν ο πνευματισμός ήταν μια νέα αποκάλυψη, τα διάμεσα θα βρίσκονταν ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΦΩΤΙΣΜΟΥ και της θέωσης και φυσικά εντός του δογματικού χώρου της Εκκλησίας, πράγμα που δεν συμβαίνει. Σε πολλές αντίθετα περιπτώσεις, οι υπερφυσικές τους δυνάμεις είναι αντιστρόφως ανάλογες προς την ηθική τους

στάθμη.

10) Το βασικότερο γεγονός που χρειάζεται να επισημάνουμε είναι πως ο πνευματισμός ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, για να επαληθευτούν τα λόγια του ευαγγελιστή Ιωάννη: «Όποιος δεν παραδέχεται ότι ο Ιησούς Χριστός ήρθε και έγινε αληθινός άνθρωπος, δεν έχει το Πνεύμα του Θεού, αλλά του αντιχρίστου....» (Α' Ιω. 4,3). Ως εκ τούτου αρνούνται ότι ο Χριστιανισμός είναι υπερφυσική Αποκάλυψη και δέχονται ότι, όπως κάποτε στάλθηκε ο Χριστός στη γη για να διορθώσει το Μωσαϊκό Νόμο, με τον ίδιο τρόπο σήμερα τα πνεύματα διορθώνουν τα 'λάθη' του Χριστιανισμού. Ο Θεός της Βίβλου για τον Πνευματισμό είναι ψεύτικος και η ύλη είναι συναιώνια με το Θεό. Η θεϊκή Τριάδα αποτελείται, σύμφωνα με τον Kardec (Le livre des esprits, σελ. 9,11), από τον Θεό, την ύλη και το πνεύμα, απ' την οποία δημιουργήθηκε το σύμπαν. Ο Ιησούς υπήρξε το μεγαλύτερο, λένε, μέντιουμ που εμφανίστηκε ποτέ στη γη και η Αγία Γραφή θεωρείται μυθολογία («Ολοκληρωμένες Προσωπικότητες», Αποστολικής Διακονίας). Μάλιστα ο άνθρωπος ισχυρίζονται ότι λυτρώνεται και τελειοποιείται από μόνος του και δια της τιμωρίας της μετενσάρκωσης, που υποστηρίζει ότι οι ψυχές των αποθανόντων πρέπει αναγκαστικά να περάσουν από ένα κύκλο χιλιάδων γεννήσεων-θανάτων με τη μορφή ακόμα και ζώων ή φυτών, μέχρι να εξαγνιστούν τελείως. Καταλύεται όμως έτσι η ελευθερία του ανθρώπου, η ηθική ζωή και η Σταυρική θυσία του κυρίου (βλ. "Η ζωή μετά τον θάνατο", Neville Randall, εκδ. Μπαρμπουνάκης). Καταδικάζεται γι' αυτό η μετενσάρκωση τόσο από τον απ. Παύλο, όταν λέγει: «Οι άνθρωποι μια φορά πεθαίνουν και ύστερα έρχεται η κρίση» (Εβραίους 9, 27), όσο και από την Εκκλησία δια της Ε' Οικουμενικής Συνόδου, που καταδίκασε την μετενσάρκωση ως αιρετική και πλανεμένη δοξασία.

11) Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΚΑΙ Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ εμφανίζονται παντελώς όμοιες με εκείνες των αποκρυφιστών και των μάγων όλων των εποχών:

Ο Πνευματισμός εμφανίζεται ως μια σύγχρονη εξέλιξη του πρωτόγονου σαμανισμού. Οι σαμάνοι, ιερείς των αρχαίων τροφουσλλεκτικών και κυνηγετικών ομάδων, εθεωρούντο άτομα με υπερφυσικές δυνάμεις και θεραπευτικές ικανότητες, που έπεφταν σε έκσταση, άφηναν τα πνεύματα να μπαίνουν μέσα τους, προέλεγαν το μέλλον, πάθαιναν επιληπτικές κρίσεις, χρησιμοποιούσαν μαγείες, αφορισμούς και βότανα και διέθεταν ενορατικό ταλέντο. Ήταν δηλαδή τα διάμεσα της αρχαιότητας.

Ο πνευματισμός πιστεύει στην θρησκεία των Ινδιών και της Αιγύπτου ως την αρχαιότερη του κόσμου, στη διπλή όψη κάθε θρησκείας (μυστικής για τους μνημένους και φανερός-παραλλαγμένης για τους αμήνητους), στην ίσης αξίας θεώρηση των "μυστών" Κρίσινα, Ζωροάστρη, Μωυσή, Πυθαγόρα, Ιησού κ.α. και στην παραδοχή δήθεν "φυσικής" δύναμης, του "αστρικού ρευστού ή αιθέρα" στην ατμόσφαιρα, μέσω του οποίου τελούνται τα αποκρυφιστικά φαινόμενα της διόρασης, αστρικής προβολής, τηλεκίνησης κλπ. (Leon Denis, Apres la mort, εκδ. quarantieme mille και Τσινούκα Β., "Δεν υπάρχει θάνατος").

Έχει δική του "Θεοπνευστία", αντίθετη με την χριστιανική. Πρόκειται για

"αποκάλυψη" μεταφυσικών αληθειών από άγνωστη, ακατανόητη και ασύλληπτη Δύναμη (σαφώς δαιμονική) στους μεγάλους μάντεις όλων των εποχών, και μέσω αυτών στα διάφορα έθνη (Κ. Δημάρατου, "Ο Πνευματισμός οδηγός και φως της θρησκείας και το μυστήριο της Θ. Μεταλήψεως", & "Πνευματισμός", όπου ανωτέρω).

Ο Πνευματισμός συνδέεται στενά με τη Νέα Εποχή του αποκρυφισμού. Η μετενσάρκωση στον Πνευματισμό συνυφάνεται με πλήθος ειδωλολατρικών στοιχείων και επαναβιώνει την παγανιστική λατρεία θεοτήτων, σε συνδυασμό με αστρολογικές μυθολογίες. Στις "Επιστολές προς ανώνυμον" του Αριστοτέλη Παπασταύρου διαγράφεται η άποψη του Πνευματισμού πως ο άνθρωπος για ένα εκατομμύριο χρόνια ζούσε στον Κήπο της Εδέμ, επαναγεννιόταν 2 φορές σε κάθε κύκλο 2.000 ετών και σε κάθε τέλος της στροφής του "Κοσμικού Κύκλου" (14.000 ετών) επανερχόταν στον Θεό Πατέρα.

Η παραλογία του Πνευματισμού συνεχίζεται με την παραδοχή του Ολύμπιου Δία, της Παλλάδας Αθηνάς, του Ποσειδώνα, της Σελήνης και συνολικά 12 Θεοτήτων του ειδωλολατρικού Πανθέου της αρχαίας Ελλάδας ως ζωσών, με πλήρη συνείδηση κοσμικών υπάρξεων, που επιτελούν χρέη ανωτάτων ηγετών του Σύμπαντος (πρόκειται για τις δαιμονικές "υπεράνθρωπες οντότητες" της Νέας Εποχής).

Όλα τα θαύματα του Ιησού Χριστού -και αυτό είναι το πιο ύπουλο σημείο του πνευματισμού-, καθώς και όσα περιγράφονται από τους Αποστόλους στα Ευαγγέλια και τις Πράξεις, θεωρούνται φυσιολογικά και εξηγούνται ορθολογιστικά δια της διόρασης και του μαγνητισμού. Ήδη τα διάμεσα έχουν προσπαθήσει να πετύχουν φαινομενικά τα κυριότερα απ' αυτά, μόνο και μόνο για να χτυπήσουν στη ρίζα του το υπερφυσικό στοιχείο του Χριστιανισμού και να τον υποβιβάσουν στο ίδιο επίπεδο με οποιαδήποτε άλλη θρησκεία (Π. Ν. Τρεμπέλα, όπου ανωτέρω) [Πληρέστερη αναίρεση κακοδοξιών των αποκρυφιστικών κύκλων βλέπε στο βιβλίο μας "Η Ψευδώνυμος Γνώσις", εκδόσεων Στερέωμα, Θεσσαλονίκη].

Η φύση των πνευμάτων για τον διαμεσισμό δεν είναι άυλη, αλλά αποτελείται από τελειότερη, αιθέρια και εξευγενισμένη ύλη, που είναι τόσο ανάλαφρη και λεπτή ώστε δεν μπορεί να υποπέσει στις αισθήσεις μας και να γίνει αντιληπτή. Μάλιστα, μεταξύ ύλης και πνεύματος, στέκεται το "παγκόσμιο ρεύμα", που ενώνει τα δύο διαφορετικά αυτά στοιχεία. (Β. Τσινούκα, "Δεν υπάρχει Θάνατος").

Μετά το θάνατο, ισχυρίζονται, του ανθρώπου, η ψυχή του και το 'περίπνευμα' εισέρχονται στον αιθερικό κόσμο, αποκαθαίρονται βαθμηδόν στο "καθαρήριο πυρ" (ο καθαρισμός του πνεύματος μπορεί να διαρκέσει χιλιάδες χρόνια) από τα ταπεινά, χονδροειδή και σαρκικά στοιχεία της επίγειας ζωής τους και στη συνέχεια, δια της εισόδου σε ολοένα πιο πνευματικές σφαίρες, φθάνουν και καταλήγουν στην ένωση με την ουσία του Θεού, απ' όπου κάποτε αποσπάστηκαν και της οποίας αποτελούν μέρος. Στα ανωτέρω εκτεθέντα, προσθέτουμε και τα όσα περί ψυχής "διδάσκει" ο Αριστ. Παπασταύρου στο βιβλίο του "Επιστολαί προς ανώνυμον" (Tucson, Arizona, 1963), όπου και υποστηρίζει πως η ψυχή "είναι αναπόσπαστον μέρος της θεότητας" (επιστολή 2, σελ. 6). Καταλαβαίνει εύκολα ο

αναγνώστης μετά απ' αυτά, το άκρως υλικό υπόβαθρο του πανθεϊσμού του πνευματισμού (βλ. και "Πνευματισμός", Π.Ν. Τρεμπέλα). Στον παράδεισο ακόμη, δυστυχώς πιστεύουν, υπάρχει ευκαιρία για μετάνοια, εξαγνισμό και βελτίωση (αυτά ισχυρίζεται ο πάστορας Ch. L. Tweedale στο σύγγραμμά του "Επιβίωσις μετά θάνατον", μετ. Γ. Χριστοδουλάκη).

Για τον γιατρό Τσινούκα, επιπλέον, η ψυχή αναλυόμενη στα "εξ ων συνετέθη" καταλήγει, μετά από πολλά επίπεδα ολοένα αραιότερης ύλης, στο 7ο, το και Πνευματικό ονομαζόμενο επίπεδο, στο οποίο τα με θετικό και αρνητικό ηλεκτρισμό τρισυπόστατα σωματίδια "ουλτιμάτα" απορροφώνται από ένα Παγκόσμιο Ηλεκτρικό Κέντρο ενέργειας, που βρίσκεται εκτός χώρου και χρόνου. Το Κέντρο αυτό της ενέργειας καλείται από τους πνευματιστές "Τρισυπόστατος Θεός" και "Πάνσοφο Πνεύμα". Το παν δηλαδή είναι ηλεκτρισμός, ακτινοβολία και εκπομπή. Ο ιδιόμορφος αυτός "Θεός" του μεντιουμισμού παράγει εκ νέου την ύλη δι' απορροής από την ουσία του, σύμφωνα με ένα γενικό φυσικό νόμο ή με την αναρρόφηση που προκαλεί, έλκει τα πάντα προς τον εαυτόν του, για να ξεκινήσει και πάλι η ίδια διαδικασία.

Επιπλέον, τα εμφανιζόμενα ως "πνεύματα αρχαίων πολεμιστών" και "εξωγήινων ανώτερων οντοτήτων" μέσω των μέντιουμ διδάσκουν, ακολουθώντας τη ΝΕΟΕΠΟΧΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ότι οι μόνοι κύριοι του εαυτού μας είμαστε εμείς οι ίδιοι και ότι αγαπώντας τον εαυτόν μας αγαπάμε το Θεό, που είμαστε εμείς. "Αγάπα τον εαυτόν σου", μας λένε. "Στάσου γερά απέναντι στο μεγαλύτερο δάσκαλο όλων των εποχών: τον εαυτό σου". "ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΣΩΤΗΡΑΣ ΣΟΥ. Οι πιο ευτυχισμένες οντότητες είναι αυτές που κάνουν αυτό ακριβώς που θέλουν" ("Ανεξήγητο", εκδ. ΩΡΙΩΝ, 1992, τόμος 1ος, σελ. 219). Αυτό δείχνει σε τι ειδωλολατρικό πλαίσιο κινείται ο πνευματισμός.

Από τους ίδιους επιχειρείται ακόμη η σύνδεση -μέσω των θρησκευτικών, φιλοσοφικών και ηθικών "αποκαλύψεων" των πνευμάτων- όλων των δογμάτων, ομολογιών και θρησκειών, κάτω από τη σκέπη και τις "ευλογίες" του Πνευματισμού. Ο ΜΕΝΤΙΟΥΜΙΚΟΣ ΑΥΤΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ της Νέας Εποχής -που σκοπό έχει να καταργήσει τις θρησκείες για να λάμψει η "αλήθεια" των πνευμάτων- εκτίθεται από τον γιατρό Β. Τσινούκα αναλυτικά στο έργο του "Ο Πνευματισμός και οι Χριστιανικά Εκκλησία", Αθήναι 1954.

Στην ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ, αντίθετα, ο Θεός απαγορεύει αυστηρά στους Ισραηλίτες να έχουν σχέση με τέτοιου είδους ενέργειες: «Δεν θα βρεθεί κανείς ανάμεσά σας, που να προσφέρει το γιο του ή την κόρη του να καούν θυσία ή που να ασκεί μαντεία ή οιωνοσκοπία ή απόκρυφες τέχνες ή μαγεία. Κανείς δεν πρέπει να γίνει μάγος ή εξορκιστής πνευμάτων, μάντης ή νεκρομάντης. Όποιος τα κάνει αυτά είναι μισητός στον Κύριο» (Δευτερονόμιο, 18,10-12). Αλλά και από την Εκκλησία τέτοια ενασχόληση θεωρείται βαρύτατο αμάρτημα, παρόμοιο με αυτό της ειδωλολατρίας ή δεισιδαιμονίας.

Ο ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ αναφωνεί: «ο σατανάς, ο θεός αυτού του αιώνα, έχει τυφλώσει τη σκέψη των απίστων, ώστε να μην μπορούν να δουν το φως του ευαγγελίου, που

αποκαλύπτει τη δόξα του Χριστού, ο οποίος είναι εικόνα του Θεού» (Β΄ Κορ. 4,4). Άλλωστε, λέγει αλλού, «δεν υπάρχει άλλο ευαγγέλιο. Υπάρχουν μόνο μερικοί που σας αναστατώνουν και θέλουν να διαστρεβλώσουν το ευαγγέλιο του Χριστού. Αλλά κι αν εμείς, ή ακόμη κι ένας άγγελος από τον ουρανό, σας κηρύξει ένα ευαγγέλιο διαφορετικό από το ευαγγέλιο που σας κηρύξαμε, αυτός να είναι ανάθεμα!» (Γαλάτ. 1,7-8). Και οι δύο αυτές θεολογικές θέσεις ταιριάζουν απόλυτα στην περίπτωση των διαμέσων και των οπαδών του πνευματισμού.

Και αν τα πνεύματα της πλάνης, που επικαλούνται τα μέντιουμ, εντείνουν περισσότερο στις μέρες μας τις δραστηριότητές τους, είναι γιατί πλησιάζει ο καιρός της κατάργησής τους από τον δικαιοκρίτη Ιησού Χριστό και έχουν αναστατωθεί (Αποκάλυψη 12,12). Σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου, «ο κυρίαρχος αυτού του κόσμου είναι κιόλας καταδικασμένος» (Ιωάννης 16, 11) και τώρα συσπάται στον επιθανάτιο ρόγχο του (Αποκάλυψη 20,20 και Ησαΐας 14, 12-15). Και ο Allan Kardec, ο μεγάλος αυτός για τον κύκλο του θεωρητικός και υποστηρικτής του πνευματισμού, δεν δίστασε να ομολογήσει ότι "ο δαίμονας προσλαμβάνει ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ, για να αποπλανήσει καλύτερα" ("Ο Πνευματισμός", όπου ανωτέρω, σελ. 123) τους αφελείς ή ρέποντες προς το κακό ή αδιαφορούντες για το Θεό και την Εκκλησία συνανθρώπους μας.

Επειδή πολλοί θεωρούν ανύπαρκτο τον κόσμο των πνευμάτων και απορρίπτουν μια τέτοια εξήγηση του πνευματισμού (χωρίς να σημαίνει αυτό πως δεν υπάρχουν και οι κομπογιαννίτες του είδους, που κλέβουν απλά την ελπίδα του κοσμάκη και την αγωνία του μπροστά στο θάνατο, θησαυρίζοντας σε βάρος του), ενδεικτικά αναφέρουμε τα θαύματα της θεραπείας του δαιμονισμένου των ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ από τον Χριστό και του δαιμονισμένου της Καπερναούμ. Και στις δυο περιπτώσεις μεσολάβησε συνομιλία του Ιησού με τα δαιμόνια, ενώ στην πρώτη περίπτωση διετάχθησαν τα δαιμόνια να μεταπηδήσουν και "καταλάβουν" τα σώματα ενός κοπαδιού χοίρων που έβοσκαν εκεί κοντά (Λουκ. 8,27 και 4,41).

Ας μην ξεχνάμε ότι ο Χριστός έγινε άνθρωπος για να σώσει με το Σταυρικό του θάνατο και την Ανάστασή του τους ανθρώπους ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΔΥΝΑΣΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ, υποδούλωση η οποία φαίνεται ξεκάθαρα στις θεραπείες και τα θαύματα των αγίων της Εκκλησίας εναντίον του "αρχεκάκου όφεως" και υπέρ των θυμάτων του, που μόνο ο Θεός ελευθερώνει. Οι δαιμονισμένοι (άνδρες και γυναίκες) δεν είναι ψυχοπαθείς, σεληνιαζόμενοι ή "τρελοί", αλλά έχουν υποστεί "σωματική ενοίκηση" από ξένη και εχθρική, προσωπική πάντως, υπόσταση. Αυτό διαπιστώνεται από τα εξής χαρακτηριστικά τους:

Σε πολλούς αποκαλύπτουν δημόσια κρυφές πράξεις τους, που γνωρίζουν μόνο οι ίδιοι, και περιστατικά ξεχασμένα απ' αυτούς στο παρελθόν,

Μιλούν ενίοτε με ανδρικές φωνές αν είναι γυναίκες οι παθούσες και με γυναικείες φωνές αν είναι τα θύματα της δαιμονοκαταληψίας άνδρες,

Σε αρκετές περιπτώσεις ακούγονται πολλές διαφορετικές φωνές μέσα από το δαιμονισμένο άτομο και όχι μόνο η δική του,

αντιδρούν βίαια ή πέφτουν σε καταληψία αν κάποιος ή κάποιιοι προσεύχονται δίπλα τους ή κατά τη διάρκεια εξορκισμού από ιερέα,

Βρίζουν χυδαία και συνεχώς,

σε πολλές περιπτώσεις τα ίδια τα πονηρά πνεύματα αποκαλύπτουν την ταυτότητά τους και τη δαιμονική τους προέλευση.

Η διαφορά δαιμονισμένων και ψυχοπαθών φαίνεται ακόμη σε εκείνους τους δυστυχείς που, συντροφευμένοι από τους πλησιέστερους συγγενείς τους, σπεύδουν να ελευθερωθούν στον Άγιο Γεράσιμο στην Κεφαλονιά -άγιο του οποίου το λείψανο με τη Χάρη του Θεού σώζεται ανέπαφο από το χρόνο και τα χαρακτηριστικά του σώζονται ολοκάθαρα, χωρίς σημαντική φθορά- καθώς και στον άγιο Σπυρίδωνα στην Κέρκυρα. Τη στιγμή της απελευθέρωσης των ανθρώπων από το διάβολο, μέσω της Χάριτος που ακτινοβολούν τα άγια λείψανα, τα κακά πνεύματα ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΥΝ έκδηλα την υποστατικότητα τους και εξέρχονται από τα θύματά τους με κρότους, φωνές και άλλα φαινόμενα ("Η αθανασία της ψυχής και τα ψυχικά φαινόμενα", όπου ανωτέρω, σελ. 295). Η σοφία, αντίθετα, που έρχεται "άνωθεν", απ' το Θεό, «είναι γνήσια, ειρηνική, αγαθή, πειστική, γεμάτη ευσπλαχνία και καλούς καρπούς, αμερόληπτη και ειλικρινής» (Ιακώβου 3,17), ιδιότητες που ξεχωρίζουν τις ενέργειες του Θεού από τις "κάτωθεν" και πονηρές ενέργειες των δαιμόνων.

Ο πνευματισμός όμως, άθελά του, παρουσιάζει και ένα θετικό σημείο: Καταδεικνύει, έστω και αρνητικά, ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΑΟΡΑΤΟΥ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ο οποίος δεν μπορεί να γίνει γνωστός παρά μόνο με την πίστη, που χωρίς να καταργεί ξεπερνά την λογική και τη συμπληρώνει. Στον Πνευματισμό, που αναμφίβολα είναι πίστη και θρησκεία (περιέχει δόγματα, λατρεία και ηθική), διαστρεβλωμένη και δαιμονική, μια άλλη μορφή σατανισμού και μαγείας, φαίνεται καθαρά ότι και οι πλέον καλλιεργημένες διάνοιες, οι σοφότεροι άνθρωποι του πλανήτη μας, δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς θρησκεία, όταν αυτή η τελευταία είναι η ουσιαδέστερη και μεγαλύτερη ανάγκη του ολοκληρωμένου ανθρώπου.

Ο μοναδικός τρόπος-δρόμος, ή μάλλον υγιής προϋπόθεση, ώστε να νικήσει ο πιστός χριστιανός τον Σατανά, που ένεκα της Ενανθρώπησης του Ιησού Χριστού, του Λόγου του Θεού, αλλά κυρίως της Σταυρικής του θυσίας νικήθηκε ήδη και έχασε την δύναμή του, ΕΙΝΑΙ Η ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ, Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ. Για μεν την ταπείνωση, που είναι το ισχυρότερο όπλο του χριστιανού, σε συνδυασμό με την Θεία Ευχαριστία και το σημείο του Σταυρού, έχουμε να πούμε μαζί με τον άγιο Ιάκωβο: «Ο Θεός εναντιώνεται στους υπερήφανους, στους ταπεινούς όμως δίνει τη Χάρη Του. Αντισταθείτε στον διάβολο, κι αυτός θα φύγει μακριά σας. Πλησιάστε το Θεό, και θα σας πλησιάσει κι εκείνος. Καθαρίστε τα χέρια σας οι αμαρτωλοί, κι εξαγνίστε τις καρδιές σας οι δίγνωμοι.... Ταπεινωθείτε μπροστά στον Κύριο, κι εκείνος θα σας ανεβάσει ψηλά» (Ιακ. 4, 6-10). Για δε τη νηστεία και την προσευχή, τις παραμελημένες και ύψιστες αυτές αρετές, παραθέτουμε εν συντομία τη θεραπεία ενός δαιμονισμένου παιδιού από τον Κύριο Ιησού, όπως διασώζεται στο κατά Μάρκον ευαγγέλιον: «Και ένας από το πλήθος αποκρίθηκε: "Διδάσκαλε, σου έφερα τον γιό μου, που έχει πνεύμα άλαλο. Όπου τον πιάσει, τον ρίχνει κάτω και

αφρίζει και τρίζει τα δόντια και γίνεται ξερός. Και είπα στους μαθητές σου να το βγάλουν, αλλά δεν μπόρεσαν... Πολλές φορές και στη φωτιά τον έριξε και στα νερά, για να τον εξολοθρεύσει"... Όταν δε ο Ιησούς είδε ότι μαζεύεται κόσμος, επέπληξε το πνεύμα το ακάθαρτο και του είπε: "Άλαλο και κουφό πνεύμα, εγώ σε διατάζω, έβγα απ' αυτόν και να μην μπεις ποτέ πλέον μέσα του". Αυτό, αφού εφώναξε και τον σπάραξε δυνατά, βγήκε... Και όταν ο Ιησούς μπήκε στο σπίτι, τον ρώτησαν οι μαθητές του ιδιαιτέρως: "Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να το βγάλουμε;". Και αυτός τους είπε: "Το γένος αυτό δεν είναι δυνατόν να βγει με κανένα άλλο μέσο, παρά με την προσευχή και τη νηστεία" (Μαρκ.9,14-29). Η καθημερινή ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ, που λέγεται από τον πιστό χριστιανό με θέρμη και ζήλο Χριστού, το "αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού" που απαγγέλλεται κατά μόνας ή στη λειτουργία της Εκκλησίας, αποτελεί την στερεότερη και ανθεκτικότερη πνευματική ασπίδα, που ανθίσταται σε κάθε επίθεση του πονηρού.

Είναι γνωστό, επίσης, ότι τα κάστρα και τα οχυρά πέφτουν είτε από μέσα, από τους προδότες και κακούς συμβούλους ("βασιλοκόλακες" της Αυλής τους αποκαλούσαν κάποτε), είτε από την ισχύ των όπλων των επιτιθεμένων. Ο αποστάτης και ύπουλος διαβολέας, στη δική μας περίπτωση, είναι αφενός η δική μας ΦΑΝΤΑΣΙΑ, που αντλεί από τη φθαρμένη μας φύση κάθε σαθρό λογισμό, και αφετέρου οι πονηροί λογισμοί, που με τη μορφή των πειρασμών επιτίθενται στον ανθρώπινο νου προσπαθώντας να τον κατακτήσουν, παρουσιάζοντας την αμαρτία ιδιαίτερα γλυκιά για να προσχωρήσει η ψυχή στη συνομιλία μαζί της και τελικά στη διάπραξή της. Σε πολλές λοιπόν περιπτώσεις ο σατανάς δρα μέσω της φαντασίας. Αυτή ανοίγει τον δρόμο στην υποδούλωση των παθών, την ανηθικότητα και τη στέρηση της Χάριτος και παραμένει ο μόνος δρόμος εισόδου του αντιχρίστου στις ψυχές μας. Ας θωρακίσουμε, λοιπόν, το νου μας με την προσευχή και τη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας και ας κλείσουμε την θύρα της φαντασίας -γιατί ενδέχεται να προσεύχεται κανείς γεμάτος πάθη και αρρωστημένη φαντασία προς τον Θεό και να νομίζει ότι εισακούεται απ' αυτόν- και ο Κύριος θα βρίσκεται "εκ δεξιών ημών, ινα μη σαλευθώμεν και πειρασθώμεν".